

Det vilde være en Uretfærdighed. Vi erkjende, at dette Hensyn i fuldere Maal vilde tilfredsstilles ved Regjeringsforslaget, men vi mene dog, at efter at vi have indrømmet et fast Element i den af Kongen bestfikkede Formand og ligeledes et forholdsvis fast Element i de af Kommunalbestyrelsen valgte Arbejdsgivere, som ogsaa skulle bestikkes paa 5 Aar, er der ved Sammensætningen bragt en saadan Forsoning til Bete mellem disse to Formaal, Ensartethed og Fasthed paa den ene Side og Partiinteressen paa den anden Side, at man kunde berolige sig ved denne Sammensætning, og det er derfor den, vi foreslaa ved § 3, det vil sige ved en Henviisning, thi det er først ved en anden Paragraf, at Organisationen bestemmes. Det er, saavidt jeg hukker, det første Afnit af Loven.

Hvad de følgende Paragrafer, som altsaa vedkomme det andet Afnit af Loven, angaae, komme vi saa til det første Punkt, hvor Mindretallet har stillet et Forslag, som Flertallet ikke har kunnet tiltræde, nemlig ved § 4. § 4 handler om det Tilfælde, at der lides en Legemsbestadigelse, som ikke har Døden til Følge — om Død ved Ulykkestilsfælde handler først § 5 — og den giver Bestemmelse om, fra hvilket Tidspunkt Understøttelsen skal gives. Regjeringsforslaget har der den Regel, at er Vedkommende Medlem af en anerkjendt Sygekasse, tilkommer der ham Understøttelse fra det Tidspunkt, da Ketten til Pengehjælp af Kassen ophører, og er han ikke Medlem af en anerkjendt Sygekasse, er det efter Forløbet af 26 Uger fra Ulykkestilsfældets Indtrædelse, at Understøttelsen tilkommer ham, thi disse 26 Uger ere jo den Tid, for hvilken Sygekassen overtager Forpligtelsen, saaledes som Lovforslaget om anerkjendte Sygekasser er blevet vedtaget her ved 3die Behandling. Et Mindretal har med Hensyn til dem, der ikke ere Medlemmer af en anerkjendt Sygekasse, foreslaaet, at Tiden skulde reduceres fra 26 Uger til 7 Dage, altsaa en Uge. Det har Flertallet ikke kunnet slutte sig til. Vi kunne nemlig ikke godkjende den Uensartethed, der ved dette Forslag vilde blive mellem Behandlingen af de Arbejdere, der ere Medlemmer af en anerkjendt Sygekasse, og de Arbejdere, der ikke ere det. Regjeringsforslaget har Ensartethed, Mindretallets Forslag vil med-

føre Uensartethed. Skulde det undgaaes, saa maa det undgaaes paa den Maade — som ogsaa Mindretallet i sin Motivering siger, at det er tilbøieligt til — at man tog de 7 Dage for begge Parter, baade for dem, der ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, og dem, der ikke ere det. Men naar Sagen ses paa denne Maade, at vi altsaa tænke os Ensartethed tilveiebragt, enten ved at beholde Regjeringsforslagets 26 Uger eller ved i Stedet derfor at sætte 7 Dage, vil det ses, at Forstjellen mellem Forslagene betyder en overmaade stor Forøgelse af Byrden for dem, der skulle bære Ulykkesforsikringen; den vil komme til at væltes meget mere over paa dem, end Lovforslaget har forudsat. Det har været Regjeringens Tanke — i alt Fald saaledes, som jeg har forstaaet den — at det er de mere varige Legemsbestadigelser, dem, som ikke blot for en kort Tid ville ophæve Arbejdsevnen, der kunne bringes ind under den Forpligtelse, som her lægges paa Arbejdsgiverne, medens derimod Ulykkestilsfælde med fortlvarige Følger maatte bæres som anden Sygdom, og altsaa, hvis Vedkommende vilde være fæstet derimod, maatte bæres gennem en Sygekasse, til hvilken han selv bidrog. Det vilde, som man vil se, være en uhyre Forrykkelse af denne Grændse, hvis man gik til det af Mindretallet stillede Forslag. Jeg kan forstaa, om man vilde sige, at Tanken ikke er korrekt udført i Regjeringens Forslag, thi dersom Bestadigelsen viser sig at have varige Følger ud over de 26 Uger, bør den falde paa Ulykkesforsikringen, ikke blot for den Tid, der forløber efter de 26 Uger, men strax fra Begyndelsen, og det er kun de Tilfælde, hvor Ulykkes Følger indskrænktes indenfor 26 Uger, som slet ikke bør overføres paa Ulykkesforsikringen. Men en Vending i den Retning har i alt Fald ikke været foreslaaet, og vilde vist heller ikke tilfredsstille Mindretallets Tanke. Noget Bilskaarligt vil der naturligvis være ved at sætte Grændsen ved 26 Uger, og hvis det var muligt at finde en anden passende Grændse mellem, hvad Sygeforsikringen maa bære, og hvad Ulykkesforsikringen maa bære, var det jo tænkeligt, at man da kunde komme til Enighed, men detom foreligger der i alt Fald Intet. Flertallet maa fastholde Regjeringsforslaget paa dette Punkt, og det ogsaa af